

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 636/2021
23.09.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Драгомира Милојевића, председника већа, Биљане Синановић, Радослава Петровића, Невенке Важић и Дубравке Дамјановић, чланова већа, са саветником Сањом Живановић, записничарем, у кривичном предмету окривљеног Данила Љешковића, због кривичног дела убиство из члана 113. КЗ, одлучујући о захтеву за заштиту законитости бранилаца окривљеног Данила Љешковића, адвоката Дејана Лазаревића и Марка Јанковића, поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Београду К 349/16 од 25.02.2020. године и Апелационог суда у Београду Кж1 908/20 од 24.02.2021. године, у седници већа одржаној дана 23.09.2021. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости бранилаца окривљеног Данила Љешковића, адвоката Дејана Лазаревића и Марка Јанковића, поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Београду К 349/16 од 25.02.2020. године и Апелационог суда у Београду Кж1 908/20 од 24.02.2021. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду К 349/16 од 25.02.2020. године окривљени Данило Љешковић оглашен је кривим због кривичног дела убиство из члана 113. КЗ за које му је изречена казна затвора у трајању од петнаест година у коју ће му се урачунати време које је провео у притвору по решењу Вишег суда у Београду К 73/10 – Кв 3557/12 од 18.09.2012. године почев од 26.08.2016. године, када је лишен слободе, па до упућивања у завод за извршење кривичних санкција али најдуже док не истекне време трајања казне изречене пресудом Вишег суда у Београду К 349/16 од 25.02.2020. године.

Пресудом Апелационог суда у Београду Кж1 908/20 од 24.02.2021. године одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног Данила Љешковића, адвоката Дејана Лазаревића, а пресуда Вишег суда у Београду К 349/16 од 25.02.2020. године, потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда, захтев за заштиту законитости благовремено су поднели браниоци окривљеног Данила Љешковића, адвокати Дејан Лазаревић и Марко Јанковић, због повреде закона из члана 74. ЗКП и битних повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) и став 2. тачка 1) ЗКП са

предлогом да Врховни касациони суд усвоји захтев, преиначи у целини другостепену пресуду и окривљеног ослободи од оптужбе или укине у целини првостепену и другостепену пресуду и предмет врати првостепеном суду на поновно одлучивање.

Врховни касациони суд је примерак захтева за заштиту законитости бранилаца окривљеног Данила Љешковића, доставио Републичком јавном тужиоцу, у складу са одредбом члана 488. став 1. КЗ и у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештавања Републичког јавног тужиоца и бранилаца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке, размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет те је након оцене навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован.

По налажењу Врховног касационог суда неосновани су наводи захтева за заштиту законитости бранилаца окривљеног Данила Љешковића, у делу у ком указују на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, истицањем да се побијане пресуде заснивају на исказу сведока АА.

Према наводима захтева, исказ који је сведок АА изнео пред истражним судијом 25.11.2005. године није могао бити коришћен као доказ у кривичном поступку због тога што сведок није упозорен да не мора да сведочи и што такво упозорење и одрицање од тог права није унето у записник, у смислу одредби члана 98. и 99. раније важећег ЗКП, а све из разлога јер је његов рођени брат ББ, саслушан као осумњичени у присуству браниоца 15.08.2006. године. Чињеница да се побијана пресуда заснива на исказу сведока АА од 25.11.2005. године, према наводима бранилаца, види се из образложења првостепене пресуде, конкретно стране седам.

Браниоци у захтеву као незаконит доказ означавају и исказ који је ББ, након што је саслушан као осумњичени дана 15.08.2006. године, изнео наредног дана односно 16.08.2006. године, када је испитан као сведок и истичу да је очито реч о изнуђеном исказу. Према наводима захтева, искази сведока АА и ББ нису могли бити коришћени као докази и због тога што на записницима о њиховом испитивању из истраге поводом кривичног дела у ком је обавезна одбрана, није наведено да је бранилац присуствовао њиховом испитивању или да је о томе обавештен у складу са чланом 251. став 5. тада важећег ЗКП.

Одредбом члана 604. став 1. важећег ЗКП („Службени гласник РС“, бр. 72/11 ... 55/14), прописано је да ће се законитост радњи предузетих пре почетка примене овог закона оцењивати по одредбама Законика о кривичном поступку („Службени гласник СРЈ“ бр. 70/01 и 68/02 и „Службени гласник РС“, бр. 58/04 ... 76/10) (у даљем тексту: раније важећи ЗКП).

Према одредби члана 239. став 1. раније важећег ЗКП, кад је учинилац кривичног дела непознат, јавни тужилац може предложити да истражни судија предузме поједине истражне радње, ако је, с обзиром на околности случаја неопходно или целисходно да се оне предузму пре покретања истраге. Ако се истражни судија не сложи са тим предлогом, затражиће да о томе одлучи веће (члан 24. став 6.).

У конкретном случају, према стању у списима предмета, на предлог Окружног јавног тужиоца у Београду Ктн 1784/15 од 31.10.2005. године за предузимање одређених истражних радњи против НН лица због постојања основане сумње да је извршио кривично дело убиство из члана 47. КЗ РС, пред истражним судијом Окружног суда у Београду, у присуству Окружног јавног тужиоца у Београду, саслушани су у својству сведока АА на записнику о саслушању сведока Кри 2007/05 од 25.11.2005. године и 16.08.2006. године и сведок ББ на записнику о саслушању сведока Кри 2007/05 од 16.08.2006. године. Сведоци АА и ББ, за које из списка предмета произлази да су рођена браћа и да нису у сродству за окривљеним Данилом Љешковићем, наведене записнике потписали су без икаквих примедби.

Према стању у списима предмета, Окружни јавни тужилац је на основу члана 46. став 2. тачка 2) у вези чланова 241. и 242. раније важећег ЗКП, Окружном суду у Београду поднео захтев за спровођење истраге Кт 1695/06 од 21.06.2006. године, против окривљених Данила Љешковића и ВВ, због основане сумње да су као саизвршиоци извршили кривично дело убиство из члана 113. КЗ у вези члана 33. КЗ.

Из наведеног произилази да су искази сведока АА и ББ, прибављени у фази преткривичног поступка, у складу са овлашћењима органа поступка и на начин прописан одредбом члана 239. став 1. раније важећег ЗКП, па се без основа у захтеву за заштиту законитости бранилаца окривљеног Данила Љешковића истиче да се ради о незаконито прибављеним доказима. Према томе, не стоје наводи захтева да су наведени сведоци 25.11.2005. године и 16.08.2006. године испитани у фази истраге и да је истражни судија поступио супротно дужностима прописаним одредбом члана 251. став 5. раније важећег ЗКП, да је сведок АА лице које је ослобођено дужности сведочења односно да је 25.11.2005. године испитан супротно одредбама члана 98. и 99. раније важећег ЗКП и да је исказ сведока ББ од 16.08.2006. године прибављен супротно одредби члана 12. раније важећег ЗКП.

Осим тога, побијане правноснажне пресуде се на заснивају само на исказима сведока АА и ББ, поред чињенице што Врховни касациони суд оцењује ове доказе као законите.

Битна повреда одредба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП постоји ако се пресуда заснива на доказу на коме се по одредбама овог закона не може заснивати, осим ако је, с обзиром на друге доказе, очигледно да би и без тог доказа била донесена иста пресуда.

Из списка предмета произилази да се првостепена пресуда не заснива само на исказу сведока АА, како браниоци неосновано наводе у захтеву, већ и на другим доказима изведеним током поступка, конкретно исказима осталих испитаних сведока ГГ, ДД, ЂЂ, оштећених ЕЕ и ЖЖ и налазима и мишљењима датим након спроведеног психијатријског, судскомедицинског, балистичког и биолошког вештачења па су стога наводи захтева за заштиту законитости бранилаца окривљеног Данила Љешковића, којима се указује на битну повреду кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП неосновани.

Поред наведеног, по налажењу Врховног касационог суда, неосновани су и наводи захтева за заштиту законитости у делу у ком браниоци указују на битну

повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП, наводима да је првостепени суд прекорачио оптужбу тако што је у изреци пресуде навео да је ВВ, према ком је кривични поступак раздвојен, умишљајно помогао Данилу Љешковићу у извршењу кривичног дела убиство из члана 113. КЗ стварањем услова и отклањањем препрека за извршење кривичног дела. Тако описано чињенично стање, према наводима бранилаца, не одговара чињеничним опису диспозитива оптужнице Кт 1695/06 од 24.09.2007. године, која је прецизирана 25.04.2017. године због чега је у конкретном случају пресудама нижестепених судова повређен објективни идентитет оптужбе.

Из списка предмета произлази да је Окружни јавни тужилац у Београду оптужницом Кт 1695/06 од 24.09.2007. године, прецизираном 25.04.2017. године, окривљенима Данилу Љешковићу и ВВ ставио на терет кривично дело убиство у саизвршилаштву из члана 113. КЗ у вези члана 33. КЗ.

Решењем Вишег суда у Београду К 349/16 од 18.12.2018. године раздвојен је кривични поступак према окривљеном ВВ по наведеној оптужници и одлучено да се у односу на њега пред наведеним судом кривични поступак посебно доврши.

Одредбом члана 420. став 1. ЗКП прописано је да се пресуда може односити само на лице које је оптужено и само на дело које је предмет оптужбе садржане у поднесеној или на главном претресу измењеној оптужници, док је у ставу 2. истог члана, прописано да суд није везан за предлоге јавног тужиоца у погледу правне квалификације кривичног дела.

Из цитиране законске одредбе проилази да између оптужбе и пресуде мора постојати идентитет и подударност у погледу субјективне и објективне истоветности дела.

По налажењу овог суда, доношењем нижестепених пресуда, суд није повредио ни субјективни, а ни објективни идентитет оптужбе и пресуде на штету окривљеног Данила Љешковића јер је исти оглашен кривим за радње које су му оптужницом стављене на терет па како је у конкретном случају чињенични опис у изреци пресуде остао у границама чињеничног основа из оптужнице, односно у границама оних чињеница и околности на којима се оптужба заснива, а из којих произлазе законска обележја кривичног дела у питању то су неосновани наводи бранилаца окривљеног Данила Љешковића да је нижестепеним пресудама учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП.

У преосталим наводима захтева за заштиту законитости браниоци окривљеног Данила Љешковића указују на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 4) ЗКП и повреду одредбе члана 74. ЗКП, без образложења у чему се конкретна повреда састоји. Међутим, изнете наводе захтева Врховни касациони суд није посебно разматрао из разлога што захтев у погледу повреде одредбе члана 74. ЗКП нема прописан садржај у смислу члана 484. ЗКП и јер повреда кривичног закона из члана 439. тачка 4) ЗКП, није разлог прописан одредбом члана 485. став 4. ЗКП, због ког је подношење овог ванредног правног лека дозвољено окривљеном преко браниоца.

Из изнетих разлога Врховни касациони суд је на основу члана 491. став 1. ЗКП одлучио као у изреци пресуде.

Записничар-саветник
Сања Живановић, с.р.

За тачност отправака
Управитељ писарнице
Марина Антонић

Председник већа-судија
Драгомир Милојевић, с.р.